

Hundertwasser mai aproape de București

Mario Kuibuș, managerul firmei Re-Act Now Studio, a vrut să fie arhitect pentru că această profesie face opiniile personale de luat în seamă de către societate. La opt-nouă ani, ca și acum, credea că arhitectul este, ca și medicul, „o mare figură”, ale cărei păreri au greutate pentru comunitate.

DESPRE ideea de a face din meseria sa și o afacere, el spune că „arhitectul nu este doar un artist, trebuie să fie un bun manager care știe să își ordoneze diversitatea operațiunilor, a disciplinelor pe care le pune pe rol”. Iar dacă la mijloc se află și pasiunea pentru meserie (în fond, nu toți arhitecții pot fi inspirați), se pare că această combinație este cheia succesului.

Practicant al unei profesiuni libere, directorul de la Re-Act crede că pe lângă prosperitatea firmei pe care o conduce, importantă este și contribuția în materie de creație culturală: „Ultima expoziție de firmă care am organizat-o a fost și un mesaj pentru clasa politică locală, în sensul percepției arhitecturii ca o latură de civilizație și civilizare a societății și de vitrină pentru oraș”.

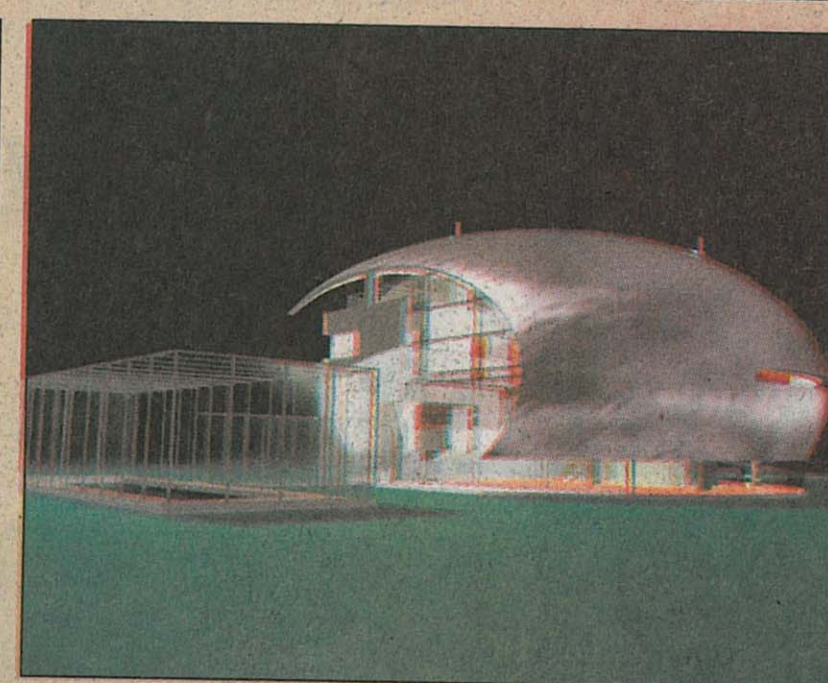
Imaginea, mai importantă decât banii

PENTRU Re-Act, care a fost înființată acum șase ani sub altă denumire, cel mai greu moment a fost decembrie 1998, când firma a luat-o într-un fel de la capăt sub această siglă, cu o nouă atitudine, alte concepte și o orientare mai pregnantă spre dezvoltarea producției de arhitectură. Kuibuș spune că, privind în dinamică, anul trecut a fost cel mai bun de la momentul de referință 1998, iar anul în curs va fi „și

Cătălina Filip

DUPĂ ce a profesat în Austria, arhitectul Mario Kuibuș s-a întors în țară, unde și-a deschis propria afacere în domeniu. Printre lucrările executate de firma pe care o conduce, Re-Act Now Studio, se află Atlantic Bussines Center, Centrul de Informare al Comisiei Europene, dar și locuințe pentru persoane particulare.

lângă birocrație, durerile de cap ale lui Kuibuș sunt legate de atitudinea reticentă a băncilor atunci când este vorba să solicite un credit: „Un credit nu ți se poate rezolva foarte rapid, mai ales un credit de lucru de care ai nevoie într-o săptămână și îl aștepti o lună-două. Poate băncile își vor mai schimba mentalitatea, nu vor ține banii ca depozit, ci îi vor circula, vor căpăta mai multă încredere față de investitori”. Se mai adaugă și inconstanța legislației, pe care o vede rezolvată printr-un anume bun simț, după care o lege viabilă nu trebuie schimbată din considerente politice. Dincolo de nisipurile plutitoare ale legilor, directorul Re-Act spune că teama de revolte sociale și de nemulțumiri ar putea stopa promovarea unor legi mai liberale, mai propice dezvoltării și bunului mers la economiei, acesta fiind un handicap pe care l-ar resimți majoritatea comunității de afaceri.

O piață pentru toți

DESPRE piața pe care acționează, Mario Kuibuș spune că este loc de competitori, pentru că firmele de arhitectură „nu sunt atât de numeroase pe cât ar trebui”. Deficitul este dat și de percepția oarecum ciudată a clienților față de complexitatea muncii de proiectare de arhitectură și față de ce înseamnă un produs de arhitectură complet. Cei mai mulți cred că este suficient un proiect pentru faza de autorizare de construire, pe care să te apuci să îl pui în operă fără să mai fie necesar un proiect de execuție, un alt proiect de detalieri și urmărirea pe șantier a aplicării acestora.

Cele nouă persoane care lucrează la Re-Act au o medie de vârstă de 27 de ani: „Este important să fie tineri și atrași de meserie, pentru că altfel la ora cinci se gândesc cum să ajungă mai repede acasă. La asta se adaugă entuziasmul și chiar idealismul, lipsa apăsării rutinei. De fapt, să fie deschiși și fără prejudecăți”.

Se spune că arhitecții sunt o comunitate profesională destul de bătută de gelozii, iar Kuibuș recunoaște că în această lume destul de exclusivistă există un conflict mai mult sau mai puțin manifest între generații: „Unii dintre noi nu mai sunt preocupați de ultimele evoluții în știința proiectării, în materiale, detalii, concepte noi. Sunt plafonați și este rău că nu îi interesează să iasă din starea asta. Mai ales în mediul universitar sunt profesori care poate nu dau cele mai bune sfaturi, din punct de vedere al proiectării. Aici trebuie schimbat ceva”.

mai bun”. El se declară optimist în ceea ce privește schimbările de atitudine, de gust, în general de comportament estetic și de necesități ale clienților. Pentru sfârșitul anului este prevăzută o cifră de afaceri de aproape patru miliarde de lei, precum și profit care va fi reinvestit, așa cum s-a întâmplat și anii trecuți. „Este puțin, dar politica noastră este să ne angajăm în proiecte poate mai puțin importante din punct de vedere financiar, dar mai semnificative ca perspectivă,

ca expunere”, spune directorul Re-Act. El crede că în această fază de dezvoltare a afacerii sale, important este să fii „divers și deschis în activități” și, mai ales să știi să îți prezinți oferta, pentru că un portofoliu propriu este edificator pentru seriozitate în fața potențialilor clienți. Cu toate greutățile previzibile și imprevizibile, firma de arhitectură a realizat câteva lucrări de „rezistență”, în special pentru clienți privați: Atlantic Bussines Center, un centru de afaceri pentru

compania Tornado (și un altul în perspectivă, al aceleiași firme), arhitectura și amenajarea interioară a unui hotel lângă Aeroportul Internațional Otopeni, locuințe pentru persoane particulare, dar și lucrări pentru Ministerul Finanțelor. În ce privește lucrul cu partenerii de la stat, Kuibuș spune că este dificil: „Sunt multe persoane care trebuie să dea avize, deci și foarte multe temeri. O mână forte în departamentul de dezvoltare poate rezolva însă aceste probleme”. Pe

Bucureștiul ca Viena

CU două luni înainte de Revoluție, Mario Kuibuș a plecat în Austria. Aici a profesat și, mai ales a intrat în contact „cu un sistem de valori foarte bine pus la punct, cu o ordine a lucrurilor naturală” care, ulterior, l-au ajutat în afaceri, formându-i un mod de acțiune după principii simple, clare, fără căutări suplimentare.

S-a întors pentru că a vrut să fie un arhitect de care lumea să își amintească, cu lucrări care să fie remarcate „acasă”. Bucureștiul nu este Viena, dar povestea lui Friedensreich Hundertwasser, extravagantul pictor și arhitect ale cărui lucrări au devenit o emblemă a Vienei moderne, poate fi reeditată și aici: „Este și o problemă de politică dusă la nivel local în dezvoltarea turismului. Municipality vieneză l-a ales pe artistul plastic Hundertwasser să facă arhitectură cu bani mai mulți decât i s-ar fi oferit unui arhitect. O dată construite, clădirile lui au devenit o atracție turistică”.

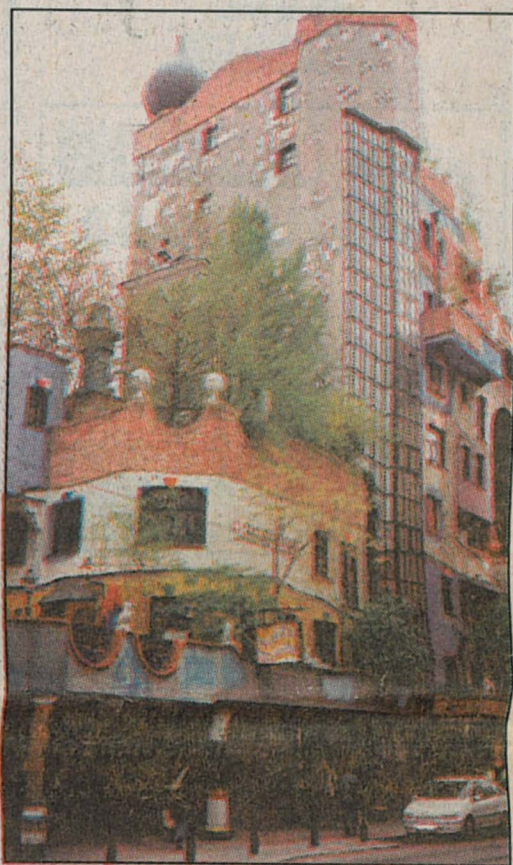
Despre arhitectonica bucureșteană, Kuibuș spune că este un amalgam, în spiritul care caracterizează gustul românilor: „Este ca la politicieni, nu s-a putut face mai mult - aceasta este clasa politică și oamenii care au fost disponibili, cu ei defilăm. Trebuie să ne lovim de niște praguri ca să ajungem la coerență. Istoria se repetă și în construcții; românul nu este nici neamț, nici japonez”.

Totuși, Kuibuș nu are păreri radicale despre prezența estetică a Casei Poporului: „poți să o lași ca exemplu de dezvoltare tristă a orașului”.

Peste câțiva ani însă, orașul ar putea arăta altfel, crede arhitectul. Este vorba, de fapt, despre problema deschiderii politicii administrației locale, poate și o „carte albă” a arhitecturii orașului, care să creioneze niște perspective clare de dezvoltare. „Din păcate, mulți consilieri locali nu au idee despre importanța urbanismului, a sistematizării arhitecturale. Este marele handicap al Primăriei Generale de a nu avea, în conducerea sa, oameni de specialitate. Arhitectura este haina pe care o porți zi de zi în oraș. Nu poți fi îmbrăcat ieftin sau de prost gust și să ai pretenții de gentleman sau de om cult la nivel european”, spune el.

Perseverență de concurs

ALTFEL, directorul Re-Act este o persoană care lucrează „șapte din șapte”, excepție făcând duminicile. A fost în concediu ultima oară acum trei ani. Este asistent universitar la Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”, iar în palmaresul profesional are premii

Hundertwasserhaus (1986), simbol al Vienei moderne

la concursurile din Polonia și Japonia: „Trebuie să treci prin multe concursuri, să nu disperi, să îți menții ideile și să pici, la un moment dat, exact pe ceea ce le place atât celor din juriu, cât și ție. Uneori, judecățile și prioritățile pot fi eronate, din considerente politice, economice sau pur și simplu de nepotisme”.

Cât despre licitațiile de la noi pentru obiectivele de stat, el spune că practic nu există: „De obicei, lucrările se dau pe ochi frumoși constructorilor și constructorii angajează arhitecții, contrar mersului lucrurilor în Vest. În mod normal, întâi se organizează un concurs de arhitectură și pe urmă se decide cine să construiască. La noi nu e de mirare că construcțiile ANL arată cum arată, când ar putea să arate mult mai bine, la banii care se dau. O arhitectură bună nu înseamnă neapărat o arhitectură scumpă. Atâta timp cât se știu condițiile financiare, un arhitect pus într-o situație competițională dă lucruri foarte bune și atrăgătoare”.

El spune că inexistența licitațiilor de arhitectură pentru investițiile de stat este o „tragedie” și unul dintre motivele pentru care piața va evolua greu: „Concurența este necesară și benefică pentru oraș și pentru client. Încerc, prin expozițiile anuale de firmă, să atrag interesul spre importanța unei atitudini constructive față de arhitectură. De fapt, toate acțiunile noastre se îndreaptă și spre crearea unei politici distinctive a firmei, ca o cale sigură spre influențarea unei politici locale mai coerente în ceea ce privește urbanismul”.

Pagină realizată de Indira Crasnea

Interior din sediul Centrului de Informare al Comisiei Europene din București